

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **REALMEDIA s.r.o.**, se sídlem Bellova 504/1, Brno, zast. Mgr. Ditou Křápkovou, advokátkou, se sídlem Obilní trh 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 Ca 115/2008 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Dity Křápkové.

Odůvodnění:

Krajský úřad kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 12. 4. 2006, č. j. KUJI 26897/2006, sp. zn. OUP 134/2006 Ci-2, podle § 98 a § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád z roku 2004“), zrušil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 19. 12. 2005, č. j. VÝST/18145/2004/2824-Ko, kterým byla žalobkyni dodatečně povolena stavba reklamního zařízení s dobou trvání do 31. 12. 2025 na pozemku p.č. 1615/1 v k.ú. Měřín a byl současně vydán souhlas s jejím užíváním, a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský úřad uvedl, že v postupu a rozhodnutí stavebního úřadu shledal věcné i procesní nedostatky, které zakládají nezákonnost rozhodnutí vydaného podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu. Stavební úřad vydal souhlas s užíváním stavby reklamního zařízení se stanovením podmínek uvedených v § 43 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, aniž žalobkyně tento způsob užívání stavby navrhovala v žádosti o dodatečné povolení stavby. V rozhodnutí stavebního úřadu nebyl spolehlivě vymezen předmět řízení, a sice jedná-li se o stavbu pro reklamu nebo o reklamní zařízení. Stavební úřad nevymezil okruh účastníků řízení, což zakládá též pochybnost o legitimaci k podání odvolání. V odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nebyla respektována povinnost stanovená v § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“) a ani v něm nebyly vyhodnoceny rozporné podklady týkající se posouzení umístění a provozování stavby reklamního zařízení v ochranném pásmu dálnice D1. Navíc stavební úřad v rozporu s § 33 odst. 2 správního řádu z roku 1967 nedal účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí k těmto obsahově rozporným podkladům i ke způsobu jejich zjištění vyjádřili a případně navrhli jejich doplnění.

Dále krajský úřad uvedl, že se podle § 94 odst. 5 správního řádu z roku 2004 zabýval tím, zda práva účastníků nabytá v dobré víře nebudou nepřiměřeně dotčena. Dospěl přitom k závěru, že obecný zájem na prosazení zákonnosti převyšuje zájem na zachování rozhodnutí stavebního úřadu. Ponecháním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v platnosti by totiž zúčastněné strany byly utvrzeny v názoru, že lze v podstatě rozhodovat v rozporu se zákonem.

Konečně krajský úřad uvedl, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo založeno právo dodatečného povolení stavby reklamního zařízení a právo tuto stavbu užívat, a proto podle § 99 odst. 3 správního řádu z roku 2004 nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení teprve ode dne jeho právní moci.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 4. 2008, č. j. 22744/2006-83/1467, podle § 90 odst. 5 správního řádu z roku 2004 odvolání žalobkyně zamítl a uvedené rozhodnutí krajského úřadu vydané v přezkumném řízení potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný přisvědčil všem důvodům, pro něž krajský úřad označil rozhodnutí stavebního úřadu za nezákonné. Dále uvedl, že se krajský úřad podle § 94 odst. 5 správního řádu z roku 2004 zabýval i otázkou šetření práv nabytých v dobré víře a tomuto ustanovení dostál, když určil právní účinky rozhodnutí v přezkumném řízení až dnem, kdy nabude právní moci.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) rozsudkem ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 Ca 115/2008 - 38, zrušil rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydaná v přezkumném řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v přezkumném řízení musí správní orgán posoudit, zda přezkoumávané rozhodnutí je či není v souladu se zákonem a zda jeho případným zrušením či změnou nejsou dotčena práva nabytá v dobré víře. Správní orgán je v tomto směru povinen provést zevrubnou úvahu a s přihlédnutím ke všem okolnostem porovnat újmu, která vznikne účastníku řízení zrušením přezkoumávaného rozhodnutí, s újmou, jež by mohla vzniknout jiným účastníkům či veřejnému zájmu ponecháním přezkoumávaného rozhodnutí v účinnosti. Jestliže takto správní orgán v přezkumném

řízení nepostupuje, dopouští se libovůle a porušuje princip legitimního očekávání i zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře zakotvenou v § 2 odst. 3 správního řádu z roku 2004. Žalobkyně v daném případě nabyla právo dodatečného povolení stavby a právo ji užívat rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 19. 12. 2005. Jedná se o stavbu postavenou již na základě stavebního povolení vydaného v roce 1995, které bylo později zrušeno. Žalobkyně se dovolávala toho, že pak učinila opatření k povolení stavby a za tím účelem dodala všechny dokumenty, jež po ní stavební úřad požadoval. V rozhodnutích žalovaného i krajského úřadu však chybí řádná úvaha o tom, zda žalobkyně nabyla uvedené právo v dobré víře a zda její zájem na ponechání přezkoumávaného rozhodnutí v platnosti převáží nad zájmem dalších účastníků řízení či veřejným zájmem na jeho zrušení, když ani neuvedla, co v dané věci považuje za veřejný zájem. Obě tato rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení jsou tedy nepřezkoumatelná.

Dále je podle městského soudu klíčovou otázkou to, zda pozemek p.č. 1615/1 v k. ú. Měřín je součástí souvisle zastavěného území obce. Žalobkyně s odvoláním na znalecký posudek tvrdí, že tomu tak je, avšak Ministerstvo dopravy zastává názor, podle něhož jde o umístění mimo souvisle zastavěné území obce a je tak nutné, aby žalobkyně disponovala povolením vydaným podle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Stavební úřad nepovažoval nesouhlas silničního správního úřadu za relevantní, ačkoli byl Ministerstvem dopravy upozorněn na to, že stavbu reklamního zařízení není možné dodatečně povolit, ale je nutné nařídit její odstranění, neboť jde o umístění v ochranném pásmu dálnice. Povolil-li tedy stavební úřad reklamní zařízení bez souhlasu silničního správního úřadu, mohl být ten, kdo jej zřídil, v dobré víře, že povolení silničního správního úřadu nepotřebuje. Tyto okolnosti tedy měly být váženy při úvaze o dobré víře žalobkyně a o újmě dalších účastníků řízení. Odkaz na obecný zájem na prosazení zákonnosti či určení právních účinků rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení ke dni jeho právní moci přitom uvedeným požadavkům nemůže dostát.

Konečně městský soud uvedl, že na vyřešení otázky, zda příslušný pozemek je součástí souvisle zastavěného území obce, je závislé posouzení zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu. Vyhodnocení této klíčové otázky přitom musí předcházet posouzení zákonného postupu před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

V ní namítl, že krajský soud vydal rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení a nemohl tak ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu z roku 2004 posuzovat poměr újmy, která by vznikla zrušením nebo změnou rozhodnutí stavebního úřadu účastníku řízení, který z něho nabyl práva v dobré víře, k újmě, která vznikla jinému účastníku řízení nebo veřejnému zájmu. Krajský úřad nicméně dostál povinnosti vyplývající z § 94 odst. 5 správního řádu z roku 2004, když se vypořádal s otázkou šetření práv nabytých v dobré víře a určil, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají až dnem jeho právní moci. Odvolací orgán pak přezkoumal, jak se krajský úřad s touto otázkou vyrovnal.

Dále stěžovatel k otázce práv nabytých v dobré víře namítl, že žalobkyně byla vyzvána Ministerstvem dopravy k odstranění nepovoleného zařízení výzvou ze dne 1. 11. 2004 a jelikož tak neučinila, bylo oznámením ze dne 13. 12. 2004 zahájeno řízení o odstranění stavby. V jeho průběhu žalobkyně požádala o dodatečné povolení stavby a přípisem ze dne 17. 1. 2005 byla vyzvána k doložení výjimky z ochranného pásma dálnice D1. Vedle toho žalobkyně požádala Ministerstvo dopravy o dodatečné povolení reklamního zařízení, které nebylo vydáno, jak vyplývá z rozhodnutí tohoto ministerstva ze dne 29. 4. 2005. Navíc byla přípisem Ministerstva dopravy ze dne 7. 9. 2005 vyzvána k odstranění nepovoleného zařízení. Žalobkyni již tedy v průběhu řízení o odstranění stavby byla známa skutečnost, že stavba je v ochranném pásmu dálnice D1, a proto jakožto osoba zabývající se stavbami reklamních zařízení nemohla být v dobré víře.

Podle další stížnostní námitky znalecký posudek, v němž se uvádí, že stavba je v zastavěném území obce a není tudíž třeba k jejímu povolení souhlasu Ministerstva dopravy, nemůže konkurovat stanovisku dotčeného orgánu, které je ze zákona vyžadováno jako podklad pro rozhodnutí. Ani na základě tohoto znaleckého posudku tedy nemohla být žalobkyně v dobré víře. Navíc úkolem znaleckého posudku není právní posouzení věci, nýbrž zhodnocení skutkového stavu. V dané věci přitom bylo ryze na právním posouzení Ministerstva dopravy, zda se příslušná stavba nalézá v ochranném pásmu dálnice.

Konečně stěžovatel namítl, že stejně jako krajský úřad nemohl v přezkumném řízení věcně posoudit, zda je pozemek p.č. 1615/1 v k.ú. Měřín součástí souvisle zastavěného území obce či nikoliv. Účelem přezkumného řízení je totiž odstranění nezákonného rozhodnutí, nikoliv rozhodování o věcné otázce, kterou přísluší řešit stavebnímu úřadu v řízení o odstranění stavby.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel dále namítl, že žalobkyně nemohla být v řízení o odstranění stavby reklamního zařízení v dobré víře, neboť o mnoho let dříve bylo v režimu mimoodvolacího řízení pro nezákonnost zrušeno pravomocné stavební povolení, na jehož základě bylo reklamní zařízení postaveno. Legitimním očekáváním účastníků řízení o odstranění stavby reklamního zařízení nemůže být dodatečné povolení stavby. Proto v přezkumném řízení, jehož předmětem je přezkoumání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydané v řízení o odstranění stavby, nemůže být legitimně očekáváno, že na práva nabytá z rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bude pohlíženo jako na práva nabytá v dobré víře.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 Ca 115/2008 - 38, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že skutečnosti v ní obsažené nemohou zhojit vadu rozhodnutí vydaných v přezkumném řízení, která spočívá v absenci řádné úvahy týkající se zásahu do práv nabytých v dobré víře a v porovnání újmy ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu z roku 2004. Krajský úřad totiž v odůvodnění rozhodnutí bez uvedení konkrétních skutkových a právních okolností jen uvedl, že obecný zájem na zrušení rozhodnutí stavebního úřadu převyšuje nad zájmem na jeho zachování a že ponecháním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v platnosti by

zúčastněné strany byly utvrzeny v názoru o rozhodování v rozporu se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak neobsahuje žádnou úvahu o této otázce.

Dále žalobkyně uvedla, že reklamní zařízení vybudovala krátce po právní moci stavebního povolení na počátku roku 1996. Reklamní zařízení je umístěno za hranicí 100 m od osy přilehlého jízdního pásu dálnice a do ochranného pásma dálnice podle tehdejších předpisů nezasahovalo. Proto Ředitelství silnic a dálnic ČR, jemuž bylo stavební povolení doručeno, nemělo k umístění reklamního zařízení žádných námitek. Nebyl zde tedy žádný důvod pochybovat o zákonnosti stavebního povolení, takže reklamní zařízení bylo vybudováno v dobré víře. Navíc reklamní zařízení stojí na stejném místě více než 16 let a za tuto dobu nebyla zjištěna žádná skutečnost, z níž by bylo možné dovodit ohrožení jakéhokoliv veřejného zájmu.

S ohledem na tyto skutečnosti považuje žalobkyně napadený rozsudek za správný, a proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nebyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví. Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99). Jestliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 (§ 94 odst. 1 věty první, odst. 4, odst. 5 a § 98 správního řádu z roku 2004).

V daném případě bylo přezkoumávané rozhodnutí zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení. K němu však mohlo být přistoupeno jen při splnění ostatních podmínek pro přezkumné řízení stanovených v § 94 až 97 správního řádu z roku 2004. Přezkumné řízení však podle § 94 odst. 4 správního řádu z roku 2004 nelze po jeho zahájení nadále vést v případě, že újma, která by zrušením nebo změnou přezkoumávaného rozhodnutí vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, Jestliže by tedy po zahájení přezkumného řízení muselo být toto řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu z roku 2004 zastaveno, nelze

přezkoumávané rozhodnutí zrušit ani změnit v režimu zkráceného přezkumného řízení podle § 98 téhož zákona.

Krajský úřad a stěžovatel proto v rozhodnutí o zrušení dodatečného povolení stavby reklamního zařízení a v rozhodnutí o odvolání byli povinni náležitě vysvětlit, proč žalobkyně, která nabyla práva z tohoto přezkoumávaného rozhodnutí, nebyla v dobré víře nebo proč újma, která jí vznikla zrušením přezkoumávaného rozhodnutí, nebyla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Jen za této situace totiž bylo možné v posuzované věci vydat rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu z roku 2004, aniž by bylo nutné vést přezkumné řízení v režimu § 94 až 97 téhož zákona. Správní orgány obou stupňů se tedy v odůvodnění svých rozhodnutí vydaných ve zkráceném přezkumném řízení měly na jedné straně zabývat tím, že reklamní zařízení bylo vybudováno na základě pravomocného, byť později v mimoodvolacím řízení zrušeného, stavebního povolení počátkem roku 1996, že na stejném místě stojí značnou dobu a že podle znaleckého posudku Ing. Libora Jacko ze dne 20. 11. 2005, č. 18-17/05, se pozemek, na němž je umístěno reklamní zařízení, nachází v zastavěném území obce, pro které se nestanovuje silniční ochranné pásmo. Na druhou stranu byly povinny přihlédnout k tomu, že Ministerstvo dopravy v průběhu řízení o odstranění stavby nesouhlasilo s jejím dodatečným povolením a tvrdilo, že se stavba nachází v ochranném pásmu dálnice D1 a k jejímu povolení je třeba souhlasu silničního správního úřadu.

Takto však oba správní orgány nepostupovaly. Krajský úřad totiž v odůvodnění rozhodnutí o zrušení dodatečného povolení stavby reklamního zařízení toliko v obecné rovině uvedl, že zájem na zrušení rozhodnutí stavebního úřadu převyšuje nad zájmem na jeho zachování a že ponecháním rozhodnutí o dodatečném povolení stavby v platnosti by zúčastněné strany byly utvrzeny v názoru o rozhodování v rozporu se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného pak neobsahuje žádnou úvahu o otázce dobré víry žalobkyně a poměřování újmy, která je jí způsobena zrušením přezkoumávaného rozhodnutí, s újmou vzniklou jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu. Těmito hledisky se stěžovatel zabýval až v řízení před správními soudy, což nemá na přezkoumatelnost jeho rozhodnutí žádný vliv.

Navíc otázkou dobré víry žalobkyně bylo zapotřebí se zevrubně zabývat i s ohledem na § 94 odst. 5 správního řádu z roku 2004, podle něhož při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení. Krajský úřad však toliko uvedl, že účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení nastávají až ode dne jeho právní moci, aniž se zabýval dalšími uvedenými aspekty otázky dobré víry žalobkyně.

Na povinnost správního orgánu zabývat se v přezkumném řízení shora uvedenými hledisky ostatně již Nejvyšší správní soud poukázal v rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 - 79. V něm se uvádí, že *„(z)ákon správnímu orgánu ukládá povinnost provést posouzení naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 (byť se jedná o posuzování neurčitých právních pojmů jako je dobrá víra, zjevně nepoměrná újma apod., jejichž výklad musí správní orgán podat v rámci správního uvážení). Neučiní-li tak, vymyká se takové jednání správního*

orgánu zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání takové věci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007 - 54, „i při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, který ač nebývá v zákonných textech výslovně pojmenován, je tradičně považován za součást českého právního řádu; je ostatně odvoditelný také ze základních zásad správního řízení". V nyní projednávaném případě se legitimní očekávání účastníků projevuje tak, že od správního orgánu, jež v usnesení o zahájení přezkumného řízení uvedl, že přezkoumávané rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, očekávají postup podle ustanovení zákona, tedy že přistoupí k posuzování naplnění podmínek podle § 94 odst. 4 správního řádu. Správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře a ochrany oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahu do těchto práv (§ 2 odst. 3 správního řádu), jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by vznikly zastavením přezkumného řízení o protiprávním rozhodnutí správního orgánu (§ 94 odst. 4 správního řádu) či při změně či rušení takového rozhodnutí (§ 94 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3). Po správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí. Proto také dává v určitých případech přednost možnosti ponechat nezákonné rozhodnutí beze změn. Nedostojí-li však správní orgány této své povinnosti, zákonem chráněná nabytá práva účastníků předchozích řízení mohou být dotčena, a to i tím, že nebylo zkoumáno, zda jim protiprávním rozhodnutím nemohla být způsobena nepřiměřená újma. Úvahy o míře zásahu do nabytých práv pak musí být bezpodmínečně součástí takových rozhodnutí. Cílem přezkumného řízení je v prvé řadě náprava nezákonnosti vydaných rozhodnutí. Je proto nepřípustné, aby samotné rozhodnutí vydané v přezkumném řízení vybočovalo ze zákonných mantinelů."

Lze tedy shrnout, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vydaná v přezkumném řízení se nezabývala hledisky uvedenými v § 94 odst. 4 a 5 správního řádu z roku 2004, v důsledku čehož tato rozhodnutí neobsahují rozhodný důvod pro v nich učiněný závěr o splnění zákonných podmínek pro zrušení rozhodnutí o dodatečném povolení stavby reklamního zařízení ve zkráceném přezkumném řízení. Městský soud tedy nepochybil, když obě tato rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že v přezkumném řízení nebylo možné posoudit, zda je pozemek p.č. 1615/1 v k.ú. Měřín součástí souvisle zastavěného území obce či nikoliv. Přezkoumávané rozhodnutí lze totiž podle § 97 odst. 3 správního řádu z roku 2004 zrušit v případě, že bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. K nesouladu s příslušným právním předpisem by přitom došlo i v případě, že by reklamní zařízení nebylo součástí souvisle zastavěného územní obce a nacházelo se tak v ochranném pásmu dálnice, neboť v takovém případě by nebylo možné dodatečně povolit předmětnou stavbu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobkyně měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost zaplatit jí do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její právní zástupkyně náhradu nákladů o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, která se skládá z částky 2100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 20. 7. 2012 podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), a z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.). Advokátka žalobkyni zastupovala již v řízení před městským soudem, takže byla s danou věcí náležitě obeznámena. Proto žalobkyni nemůže být přiznána také náhrada nákladů řízení za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu